

Arrest

nr. 109 714 van 13 september 2013
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Angolese nationaliteit te zijn, op 24 mei 2013 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 23 april 2013.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 22 juli 2013 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 22 augustus 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken W. MULS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. DRIESEN en van attaché P. WALRAET, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaarde geboren te zijn op 2 juli 1972 te Luanda en de Angolese nationaliteit te bezitten. Uw etnische origine is Kimbundo.

Na uw scholing liep u van 1987 – 1988 tot 1991 – 1992 legerdienst . Nadien ging u aan de slag als vrachtwagenchauffeur en werd u sympathisant van de politieke partij UNITA. Op 7 juli 2012 organiseerde de 'Comissão da Organização dos Ex Militares de Angola' (hierna COEMA) te Luanda een manifestatie van ex-militairen. Ook u nam deel aan de manifestatie. Na deze manifestatie kwamen jullie opnieuw samen en jullie deelden pamfletten uit. Op 20 juli 2012 was er een nieuwe manifestatie van ex-militairen. Er waren groepen die respectievelijk bij de generale staf, de communicatiedienst en 'Grafanil' – het regiment bewapening – demonstreerden. U behoorde tot de laatste groep. Een dertigtal mensen werden uitgekozen om de eisen van de demonstranten te

verduidelijken en te onderhandelen met vertegenwoordigers van de Angolese regering. U was een van deze verkozenen. De onderhandelaars van de Angolese regering deden een voorstel dat jullie niet aanvaardden. Drie à vier dagen nadien kwamen drie mensen in burger en twee in uniform naar uw wijk. Ze stelden u veel vragen en ze bedreigden en sloegen u. Ze zegden dat jullie een misdaad tegen de veiligheid van de staat begaan hadden en u een oproerkraaijer bent. Op een gegeven moment kon u ontsnappen en u vluchtte naar het comité van UNITA. U bleef ondergedoken, omdat u vernam dat een aantal mensen verdwenen was en onterecht veroordeeld werd. Op 2 september 2012 verliet u Angola en reisde u per vliegtuig naar België, waar u de dag nadien toekwam. Op 4 september 2012 diende u bij de Dienst Vreemdelingenzaken een asielaanvraag in.

B. Motivering

Er dient te worden vastgesteld dat u doorheen uw verklaringen onvoldoende gegevens of elementen hebt aangehaald waaruit blijkt dat u uw land heeft verlaten uit een 'gegronde vrees voor vervolging' in de zin van de Vluchtelingenconventie van Genève of uit een 'reëel risico op lijden van ernstige schade' zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming of dat u zich kan beroepen op bedoelde vrees of risico in geval van een eventuele terugkeer naar uw land.

U verklaarde uw land van herkomst te zijn ontvlucht, omdat u vervolging vreest door de Angolese overheid die u zal vervolgen omwille van uw deelname aan manifestaties op 7 juli 2012 en 20 juli 2012 en omwille van uw lidmaatschap van UNITA, maar volgende bedenkingen dienen bij uw verklaringen op het Commissariaat-generaal te worden gemaakt.

Vooreerst dient te worden vastgesteld dat u de manifestaties – die volgens u op 7 juli 2012 en 20 juli 2012 plaatsvonden – verkeerd situeerde.

U verklaarde dat de organisatie COEMA op 7 juli 2012 en 20 juli 2012 te Luanda twee manifestaties organiseerde van ex-militairen en dat u aan beide manifestaties deelnam (gehoor CGVS, p.11). Toen u later expliciet gevraagd werd of de manifestaties plaatsvonden op 7 juni 2012 en 20 juni 2012 of op 7 juli 2012 en 20 juli 2012 herhaalde u dat beide manifestaties op 7 juli 2012 en 20 juli 2012 plaatsvonden (gehoor CGVS, p.15). Uit informatie waarover het CGVS beschikt en waarvan een kopie bij het administratieve dossier werd gevoegd, blijkt echter dat beide manifestaties van ex-militairen plaatsvonden op 7 juni 2012 en 20 juni 2012. Bijgevolg is uw verklaring dat ze u drie à vier dagen na de manifestatie van 20 juli 2012 aanvielen, dat u die dag naar UNITA vluchtte en u daar bleef tot u op 2 september 2012 naar België kwam onverenigbaar met uw verklaring dat u slechts één maand bij UNITA ondergedoken zat (gehoor CGVS, p.21-23). Toen de dossierbehandelaar u confronteerde met het feit dat de manifestaties niet op 7 juli 2012 en 20 juli 2012 plaatsvonden, maar op een ander moment, gaf u vaag aan dat u niet weet of er andere manifestaties waren, maar dat uw data diegenen zijn waarover u het heeft (gehoor CGVS, p.23). Er werden die dagen echter geen manifestaties van ex-militairen teruggevonden van de door u beschreven orde (zie administratief dossier).

Verder dient te worden vastgesteld dat uw kennis betreffende de manifestaties op 7 juli 2012 en 20 juli 2012, de organisatie COEMA – volgens u de organisator van de manifestaties – en de nasleep van de manifestaties erg beperkt is.

Toen u gevraagd werd of u lid bent van COEMA, gaf u aan dat u niet echt lid bent om nadien ontwijkend aan te geven dat de manifestatie tot stand kwamen door besprekingen en voortvertellen van deze besprekingen. Toen de vraag herhaald werd gaf u – na lang nadenken – aan dat je als ex-militair lid bent van de organisatie en dat de mensen die de manifestatie organiseerden dezelfde problemen hadden als jullie. Gevraagd naar het aantal leden dat COEMA telt, gaf u aan er geen cijfer van te hebben (gehoor CGVS, p.12). Toen u daarop gevraagd werd wie de mensen zijn die de manifestatie organiseerden, gaf u aan dat Generaal Silva Matheus de bezieler was, om vervolgens weer ontwijkend te antwoorden. Toen u opnieuw gevraagd werd wie de mensen zijn die de manifestatie organiseerden, gaf u opnieuw ontwijkend aan dat er vele mensen waren, er meer dan duizend deelnemers waren en verschillende mensen de manifestatie organiseerden. Toen de vraag een derde maal gesteld werd, gaf u alweer een ontwijkend antwoord. Toen de vraag een vierde maal gesteld werd en u expliciet gevraagd werd of u buiten Generaal Silva Matheus geen organisatoren kon noemen, bevestigde u dit (gehoor CGVS, p.12-13). Toen u gevraagd werd of de organisatie COEMA door de Angolese overheid erkend is, gaf u eerst aan dat ze aanvaard werden om later te stellen dat ze niet aanvaard werden (gehoor CGVS, p.13). Verder noemde u Generaal Silva Matheus als leider van de organisatie COEMA. Toen u gevraagd werd om – buiten Generaal Silva Matheus – prominente leden van de organisatie COEMA te noemen, gaf u aan er geen andere te kennen 'omdat de regering ertegen is' (gehoor CGVS, p.13). Toen u gevraagd werd wie Silva Matheus is; of hij een politiker of lid van een bepaalde organisatie is, gaf u aan dat hij betrokken is in de politiek. U had er geen idee van of hij lid was van een bepaalde politieke partij (gehoor CGVS, p.14). Toen de dossierbehandelaar u erop wees dat uit informatie waarover het CGVS beschikt en waarvan een kopie bij het administratieve dossier werd gevoegd, blijkt dat Silva

Matheus directeur is van een organisatie en u gevraagd werd van welke organisatie hij directeur is, gaf dat dit COEMA was en negeerde u de opmerking van de dossierbehandelaar dat hij (minstens ook) directeur was van een andere organisatie (gehoor CGVS, p.16). Verder verklaarde u dat Generaal Silva Matheus verschillende keren gearresteerd werd, maar u had er geen idee van wanneer hij juist gearresteerd werd (gehoor CGVS, p.16).

Uit bovenstaande blijkt dat uw kennis betreffende de organisatie COEMA – volgens u de organisator van de manifestaties – en – aldus uw verklaringen – zijn leider Generaal Silva Matheus erg beperkt is.

Verder gaf u aan dat er tijdens de – volgens uw verklaringen – manifestatie van 7 juli 2012 gewonden vielen. U had er geen idee van hoeveel gewonden er vielen, noch was u in staat om namen van gewonden te geven (gehoor CGVS, p.14). Verder gaf u aan dat er op 7 juli 2012 verschillende mensen gearresteerd werden, maar u kon niet concreet zeggen hoeveel mensen er gearresteerd werden en evenmin slaagde u erin om namen van gearresteerde manifestanten te geven (gehoor CGVS, p.15). Verder verklaarde u dat jullie – na deze manifestatie – opnieuw samenkwamen om een nieuwe manifestatie voor te bereiden en jullie pamfletten uitdeelden (gehoor CGVS, p.16). Toen u gevraagd werd concreet aan te geven wie samenkwam en waar men samenkwam, ontweek u de vraag door te stellen dat de meeste mensen het niet breed hebben en op de markt of met cement moeten werken. Toen daarop de vraag herhaald werd en gevraagd werd om namen te geven en aan te geven wie de pamfletten maakte, ontweek u opnieuw de vraag door te stellen dat de regering niet reageerde en jullie wilden samenkomen. Toen daarop door de dossierbehandelaar gevraagd werd of u geen namen kon geven, gaf u aan geen namen in uw hoofd te hebben (gehoor CGVS, p.16-17). Uit bovenstaande blijkt dat uw kennis betreffende de nasleep van de manifestatie van 7 juli 2012 erg beperkt is, terwijl men een betere kennis kan verwachten van iemand die daadwerkelijk aanwezig was bij deze manifestatie en daadwerkelijk betrokken was bij de voorbereiding van de manifestatie die hierop volgde. Uw beperkte kennis ondermijnt reeds ernstig uw betrokkenheid ter zake.

Toen de dossierbehandelaar u er verder op wees dat uit informatie waarover het CGVS beschikt en waarvan een kopie bij het administratieve dossier werd gevoegd, blijkt dat er minstens nog een andere organisatie betrokken is bij de (door u vernoemde) manifestaties en u gevraagd werd welke, gaf u aan dat er geen andere organisatie bij betrokken waren en mensen van alle politieke partijen eraan deelnamen. U verklaarde wel te weten dat u op TV zag dat iemand van de politieke partij UNITA onder druk gezet werd om kwaad te spreken over de partij. Gevraagd naar zijn naam, moest u opnieuw het antwoord schuldig blijven (gehoor CGVS, p.16 en p.18). U gaf verder aan dat er bij de manifestatie van 20 juli 2012 gewonden vielen en dat zeker veertig mensen werden gearresteerd. U had er geen idee van hoeveel gewonden er vielen, noch kon u namen van gewonde manifestanten geven. Verder kon u ook geen namen geven van manifestanten die gearresteerd werden. U kon evenmin zeggen wanneer de mensen vrijgelaten werden en kon evenmin namen geven van mensen die – volgens u – veroordeeld werden wegens het plegen van een misdaad tegen de veiligheid van de staat (gehoor CGVS, p.17-18). Toen u er op gewezen werd dat uit informatie waarover het CGVS beschikt en waarvan een kopie bij het administratieve dossier werd gevoegd, blijkt dat de leider van 'a war veterans' complaints commission' gearresteerd werd en u naar zijn naam gevraagd werd, gaf u aan zijn naam niet te kennen (gehoor CGVS, p.20). Toen u de naam Francisco Candela – de persoon van UNITA die op TV moest verklaren dat de oppositiepartijen achter de manifestatie zaten – opgeworpen werd, gaf u aan dat hij een politiecommissaris is en mensen arresteerde tijdens manifestaties. Toen u erop gewezen werd dat hij een van de gearresteerde personen was en u gevraagd werd meer over hem te vertellen, gaf u aan dat hij misschien dezelfde naam heeft en het niet te weten. Ook de toen u de naam van een andere belangrijke arrestant – José Fernandes de Barros – gegeven werd, gaf u aan hem niet te kennen (gehoor CGVS, p.20-21). Uit bovenstaande blijkt dat ook uw kennis betreffende de nasleep van de manifestatie van 20 juli 2012 erg beperkt is.

Verder verklaarde u dat u – tijdens de manifestatie op 20 juli 2012 – samen met negenentwintig andere manifestanten gekozen werd om de eisen van de demonstranten te verduidelijken en te onderhandelen met vertegenwoordigers van de Angolese regering (gehoor CGVS, p.11 en p.18-19). U gaf aan dat u jammer genoeg één van de gekozen personen was, omdat ze u enkele dagen nadien kwamen slaan en bedreigen (gehoor CGVS, p.11). Toen u gevraagd werd hoeveel mensen van regeringskant onderhandelden met jullie, gaf u aan dat Bento Kangama onderhandelde en nog een aantal mensen die u kent. Toen u daarop gevraagd werd om de namen te geven van de mensen die voor de regering onderhandelden, gaf u aan enkel Bento Kangama te kennen en de anderen niet (gehoor CGVS, p.19). Toen u gevraagd werd de namen van de negenentwintig andere manifestanten die met u onderhandelden te geven, gaf u aan geen enkele van uw medeonderhandelaars bij naam te kennen (gehoor CGVS, p.19). Gelet op uw erg beperkte kennis betreffende de onderhandelingen met vertegenwoordigers van de regering, maakt u het niet aannemelijk dat u daadwerkelijk aan deze onderhandelingen deelnam en dus evenmin dat u hierdoor vervolgd zou worden.

Verder kunnen volgende bedenkingen worden geformuleerd bij uw bewering dat de Angolese overheid u zou zoeken wegens uw – op het einde van het gehoor beweerde – lidmaatschap van UNITA.

Toen de dossierbehandelaar u op het einde van het gehoor vroeg waarom de Angolese overheid u zou vervolgen, gaf u plots aan dat ze u zochten omdat u hielp bij de mobilisatie, u lid bent van UNITA en ze het tegen mensen van UNITA hebben (gehoor CGVS, p.21). Niet alleen maakte u op geen enkel moment geloofwaardig dat u betrokken zou zijn bij de manifestaties, laat staan dat u er problemen door gekend zou hebben, er dient eveneens te worden opgemerkt dat u in het begin van het gehoor aangaf dat u reeds zeventien tot achttien jaar sympathisant bent van de politieke partij UNITA. Verder dient te worden opgemerkt dat – toen u gevraagd werd of u in Angola ooit problemen kende wegens uw sympathie voor UNITA – u de vraag ontweek door te stellen dat voor de partij MPLA iedereen die niet van de MPLA is, een vijand is. Ook toen de vraag herhaald werd, gaf u al even ontwijkend aan dat wie van UNITA is, gediscrimineerd wordt en er geen democratie is (gehoor CGVS, p.8). Toen de vraag een derde maal gesteld werd en nog explicieter gevraagd werd om uw specifiek probleem aan te geven, ontweek u alweer de vraag door te stellen dat niet enkel u problemen kende (gehoor CGVS, p.8). Toen de vraag nog een vierde maal gesteld werd, gaf u algemeen aan dat mensen van UNITA slecht bekeken en behandeld worden en er in 1992 een slachting was (gehoor CGVS, p.8). Uit bovenstaande blijkt dat uw verklaringen in het begin van het gehoor frappant verschillend zijn met de verklaringen die u aflegde op het einde van het gehoor, wat niet doorleefd – en dus niet waarachtig – overkomt.

Bovendien kunnen een aantal bedenkingen worden geformuleerd die toelaten om de ernst van de door u ingeroepen 'vrees voor vervolging' of het 'risico op het lijden van ernstige schade' te relativiseren.

Zo legde u een verkiezingskaart (N°10372) neer en verklaarde u dat u ermee ging stemmen op 31 augustus 2012 (gehoor CGVS, p.9). Toen u gevraagd werd waar u ging stemmen, gaf u aan dat u in Viana ging stemmen (gehoor CGVS, p.23). Van iemand die daadwerkelijk vreest vervolgd te worden door de Angolese overheid en sinds eind juli 2012 beweert ondergedoken te hebben geleefd in Angola (gehoor CGVS, p. 21-22), kan men verwachten dat deze zich niet in het openbaar vertoont en al zeker niet gaat stemmen met een verkiezingskaart met daarop zijn eigen naam en foto. Dat u dit gedrag stelde, doet verder afbreuk aan de ernst van uw voorgehouden vrees voor vervolging.

Verder ondernam u geen pogingen om u te informeren over de nasleep van uw problemen. U gaf aan dat uw drie broers en zussen momenteel nog in Angola wonen, maar u had er geen idee van of ze ooit problemen kenden in Angola, omdat u er geen idee van hebt wat er na uw vertrek gebeurde. U gaf aan dat u vorige maand nog contact met hen had. Het is opmerkelijk dat u zich bij hen niet informeerde over eventuele problemen die ze gekend zouden hebben. Toen u gevraagd werd of er iets over uw situatie gezegd werd, gaf u aan dat men niet echt iets zei, omdat ze in andere wijken van de stad wonen en ze geen zicht hebben wat er zich in uw wijk afspeelt (gehoor CGVS, p.2-3). Ook met de moeders van uw kinderen – die in Angola wonen – had u contact vanuit België, maar ook zij wisten niet te zeggen over de nasleep van uw problemen, omdat u gescheiden bent (gehoor CGVS, p.3-4). Toen u gevraagd werd of u – vanuit België – contact had met andere mensen te Angola, gaf u aan van niet en vroeg u zich af wie u zou moeten contacteren. Toen u erop gewezen werd dat u misschien de nasleep van uw problemen in Angola zou kunnen nagaan, gaf u vaag aan dat u geen contact had omdat u uw familie wilde beschermen (gehoor CGVS, p.8-9). Dat u hebt nagelaten u over de nasleep van uw problemen te informeren bij uw contactpersonen te Angola, doet verder afbreuk aan de ernst van uw voorgehouden vrees voor vervolging.

Overigens bent u ook erg onwetend betreffende uw reisweg van Luanda tot België.

Toen u gevraagd werd welke naam en foto in het paspoort stond waarmee u van Angola naar België reisde, gaf u aan het niet te weten, dat de smokkelaar u achter liet en u het document niet hebt. Toen de vraag herhaald werd, gaf u aan dat u zelf nooit contact had met de documenten. Nadien herhaalde u dat ze het paspoort niet aan u gaven en u het nooit gehad heeft (gehoor CGVS, p.10). Gevraagd naar hoe het er aan toe ging bij de grenscontrole aan de luchthaven van Brussel – Zaventem, gaf u aan dat de man die bij u was alle papieren gaf en jullie door mochten. U herhaalde dat u het paspoort nooit in eigen handen had en de smokkelaar alles deed (gehoor CGVS, p.11). Toen u gevraagd werd naar de naam van de smokkelaar die met u mee reisde, gaf u aan het niet te weten (gehoor CGVS, p.11). Uit informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt echter dat op de luchthaven van Brussel Nationaal elke persoon zijn / haar identiteitsdocumenten individueel en persoonlijk moet laten controleren. (zie administratief dossier). Verder had u er geen idee van hoeveel voor uw reis en documenten betaald werd (gehoor CGVS, p.11). Uit bovenstaande blijkt dat uw kennis betreffende de door u beweerde reisweg zeer beperkt is, waardoor uw algemene geloofwaardigheid verder ondermijnd wordt.

Gelet op bovenstaande vaststellingen maakt u de oorzaak van uw problemen niet aannemelijk en kan bijgevolg geen geloof gehecht worden aan de door u beweerde vrees voor vervolging of een reëel risico op lijden van ernstige schade.

De door u in het kader van uw asielaanvraag neergelegde verkiezingskaart (N°10372) geeft een indicatie van uw identiteit aan, welke voorlopig niet in twijfel getrokken wordt. Verder legde u radiografieën van uw rug neer, omdat u uw rug wou laten onderzoeken na de slagen die u van de kolf van een geweer kreeg (gehoor CGVS, p.22). De radiografieën tonen op geen enkel moment aan dat de oorzaak van de door u aangehaalde rugpijn slagen van de kolf van een geweer zou zijn. In het licht van hogervermelde bedenkingen kan alvast getwijfeld worden aan het verband tussen uw medische klachten en de door u aangehaalde vervolgingsfeiten. U bracht geen begin van bewijs bij inzake uw reisweg, hetgeen een negatieve indicatie is voor uw geloofwaardigheid.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoeker voert aangaande de weigering van de vluchtelingenstatus in een eerste middel de schending aan van het zorgvuldigheidsbeginsel *juncto* artikel 12, 15, laatste lid en 20/1 van het PR CGVS en in samenhang gelezen met artikel 13, lid 3, a en b van de Richtlijn 2005/85/EG van de Raad van 1 december 2005 betreffende minimumnormen voor de procedures in de lidstaten voor de toekenning of intrekking van de vluchtelingenstatus (Procedurerichtlijn).

Hij stelt dat de bestreden beslissing niet is gebaseerd op een correct verhoor en juiste informatiegaring, alsmede dat hij zijn relaas niet uitvoerig en verstaanbaar heeft kunnen uiteenzetten. Door nazicht van de bestreden beslissing is het verzoeker beginnen dagen dat bepaalde zaken niet correct zijn overgebracht aan de dossierbehandelaar. Bij de bespreking van deze beslissing met zijn advocaat en een tolk, gaf deze tolk aan dat verzoeker een spraakprobleem heeft, daardoor moeilijk te verstaan is en moeite heeft met zinsbouw. Verzoeker raadpleegde naar aanleiding hiervan een logopediste en voegt het verslag van deze logopediste bij het verzoekschrift (rechtsplegingsdossier, stuk 1, bijlage 4).

Verzoeker stelt van deze problemen zelf niets te hebben gezegd omdat deze voor hem normaal overkomen en hij niets anders gewoon is. Bovendien bestaan er in Angola minder medische faciliteiten.

Volgens verzoeker is het onbegrijpelijk dat de tolk bij het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (CGVS) dit probleem niet heeft aangegeven. Zo is het "*mogelijk*" dat de tolk tijdens het gehoor bij momenten een eigen draai moest geven aan de antwoorden van verzoeker omdat deze hem niet helemaal begreep. Aldus werd het asielverhaal van verzoeker niet correct overgebracht.

Verzoeker stelt dat niet werd gecontroleerd of de tolk hem begreep. Gezien de dossierbehandelaar vele vragen moest herhalen had deze dit moeten verifiëren. De dossierbehandelaar waakte onvoldoende over het goede verloop van het gehoor en had de vertaalproblemen zelfstandig moeten verifiëren.

Vervolgens is het ook aannemelijk dat verzoeker verward geraakte door de herhaling van vragen aangezien mensen in zulke situatie onzeker worden, denken dat zij niet juist antwoordden en zoeken naar andere antwoorden. Dergelijke onzekerheid kan een spraak- en taalprobleem nog verergeren.

Verzoeker gaf aan dat hij alle vragen begreep omdat hij tijdens het gehoor niet de indruk had dat hij deze verkeerd begreep. Pas achteraf werd het hem duidelijk dat dit te maken had met het gegeven dat men hem niet verstond. Bovendien ligt het probleem niet in het verstaan van de tolk door verzoeker doch wel in het verstaan van verzoeker door de tolk.

Dat "*sommige data*" worden verward en dat "*sommige gegevens*" niet goed werden onthouden of weergegeven is volgens verzoeker te verklaren door het neurologische letsel dat hij opliep als kind. Net zoals hij april en mei verwisselde bij de logopediste, is het aannemelijk dat hij juni en juli in het asielrelaas verwisselde. Deze verwarring komt ook in het dagelijkse taalgebruik voor. Verzoekers woordvindingsmoeilijkheden kunnen eveneens aan deze gebreken te wijten zijn.

2.2.1. Verzoeker tracht ten onrechte te laten uitschijnen dat hij zijn relaas niet op een uitvoerige en verstaanbare wijze kon uiteenzetten.

Uit het bijgebrachte attest van een logopediste blijkt weliswaar dat hij bepaalde spraak- en taalproblemen vertoont die mogelijk te wijten zijn aan een onderliggend neurologisch probleem, doch uit dit attest kan, nog daargelaten dat hieruit niet blijkt dat verzoeker daadwerkelijk neurologische problemen heeft, in het geheel niet worden afgeleid dat de hierin aangehaalde spraak- en taalproblemen van dermate ernstige aard zouden zijn dat verzoeker niet bij machte was om zich verstaanbaar uit te drukken en om te worden gehoord bij het CGVS (rechtsplegingsdossier, stuk 1, bijlage 4).

Dat verzoeker reeds sedert hij twee jaar was zulke ernstige spraak- en taalproblemen zou hebben ontwikkeld zodat hij niet bij machte is om zich op een behoorlijke manier uit te drukken wordt bovendien tegengesproken door zijn persoonlijke levensloop. Zo waren deze problemen klaarblijkelijk niet van zulke aard dat deze hem verhinderden om zijn diploma middelbaar onderwijs te halen (administratief dossier, stuk 12, vragenlijst, p.1), functioneerde hij nadien jarenlang als vrachtwagenbestuurder (*ibid.*, p.2), stond hij voorheen in het kader van zijn legerdienst aan het hoofd van een vijftigtal mensen en bestonden zijn taken in het leger uit het verlenen van de eerste, directe hulp aan gewonden tijdens gevechten, het sensibiliseren van de troepen en het functioneren als een soort van raadgever (administratief dossier, stuk 5, p.6-7). Dat men verzoeker in het leger dergelijke verantwoordelijkheden en taken zou hebben toegekend indien hij zich niet of onvoldoende verstaanbaar kon maken ingevolge een spraak- en taalgebrek is ongeloofwaardig.

Indien verzoeker daadwerkelijk niet bij machte was om zich op een verstaanbare manier uit te drukken, is het bovendien geenszins aannemelijk dat hij dit niet eerder zou hebben beseft en dat dit hem slechts zou zijn beginnen dagen na het ontvangen van de bestreden beslissing. Bijgevolg kon, zoals verweerder met recht repliceert, wel degelijk redelijkerwijze worden verwacht dat verzoeker en zijn advocaat, die hem bijstond gedurende het gehoor bij het CGVS, van deze problemen toch enige melding zouden hebben gemaakt tijdens het gehoor bij het CGVS. Aldaar formuleerde geen van beide echter ook maar enige opmerking inzake de vertaling of communicatie.

Eveneens kan worden opgemerkt dat het niet aannemelijk is dat de professionele tolk die verzoeker bijstond tijdens het gehoor bij het CGVS, zoals verzoeker laat uitschijnen, ervoor zou hebben gekozen om “*met momenten*” een eigen draai aan verzoekers antwoorden te geven wanneer deze tolk hem niet verstond in plaats van eenvoudigweg aan te geven aan de dossierbehandelaar en/of aan verzoeker dat hij deze laatste niet verstond.

Uit het gehoorverslag blijkt verder dat het gehoor op een normale wijze is geschied en hieruit kunnen geen problemen inzake de communicatie worden afgeleid. Verzoeker bleek tijdens het gehoor in staat om precieze, gedetailleerde en intern logische verklaringen af te leggen en niets wijst erop dat zich tijdens het gehoor taal- of communicatieproblemen zouden hebben voorgedaan die van zulke aard zijn dat zij het geheel van de omstandig weergegeven vaststellingen van de commissaris-generaal zouden kunnen verklaren.

Verzoeker laat bovendien na om uit te werken dat of op welke wijze de aangevoerde spraak- en taalproblemen van invloed zouden zijn geweest op de beoordeling van zijn asielaanvraag. Het enige concrete voorbeeld dat hij aanhaalt is dat het aannemelijk is dat hij, net zoals hij bij de logopediste de maanden april en mei verwisselde, in het kader van zijn asielrelaas de maanden juni en juli verwisselde. Dat het hier om een loutere verwisseling van beide maanden zou gaan, kan echter niet worden aangenomen gelet op de door hem geschetste verdere chronologie van de gebeurtenissen. Hij verklaarde immers niet enkel dat de manifestaties zoals aangehaald in zijn relaas plaatsvonden in juli doch stelde tevens duidelijk dat hij een aantal dagen later, hetzij op 23 of 24 juli, in zijn woning werd aangevallen en verklaarde dat hij vervolgens ongeveer een dikke maand ondergedoken zat alvorens hij het land verliet begin september 2012 (*ibid.*, p.21-23). Uit deze verklaringen blijkt duidelijk dat hij zich niet versprak omtrent de maand en dat hij de manifestaties waaraan hij deelnam wel degelijk situeerde in de maand juli. Verzoeker beperkt zich voor het overige tot het uiten van een aantal algemene en hypothetische beweringen doch hij laat na om aan de hand van concrete elementen aan te tonen dat, waar of op welke manier zijn gezegden verkeerd zouden zijn begrepen, overgebracht of neergeschreven. Evenmin toont hij *in concreto* aan dat of op welke wijze dit van invloed zou zijn geweest op de bestreden motivering en beslissing.

Bijgevolg kan de aangevoerde schending van de door verzoeker geciteerde artikelen niet worden aangenomen.

2.2.2. Verzoekers eerste middel is ongegrond.

2.3. Verzoeker voert aangaande de weigering van de vluchtelingenstatus in een tweede middel de schending aan van het zorgvuldigheidsbeginsel *juncto* artikel 8, tweede lid, b van de Procedurerichtlijn en in samenhang gelezen met artikel 27 van het PR CGVS.

Hij betoogt dat de bestreden beslissing niet voldoende werd gesteund op nauwkeurige en actuele informatie die werd verzameld uit verschillende bronnen. Verweerder had kunnen en moeten doorvragen over een aantal zaken. Bovendien heeft verzoeker veel informatie gegeven die door verweerder niet werd gecontroleerd. Tevens werd over een aantal elementen onvoldoende informatie toegevoegd aan het dossier. De informatie die wel werd toegevoegd is volgens verzoeker niet altijd even relevant en minimaal en het is niet duidelijk hoe betrouwbaar deze is. De printscreens van google duiden niet op voldoende opzoekingswerk en de websites zoals hierop vermeld zijn nietszeggend over de manifestaties van 7 en 20 juni of juli 2012. De Raad kan volgens verzoeker dan ook geen voldoende afweging maken van de geloofwaardigheid, verweerder zou verder onderzoek moeten doen en de beslissing zou dienen te worden vernietigd en teruggestuurd.

2.4.1. Daar waar verzoeker het CGVS verwijt dat over een aantal zaken niet of onvoldoende werd doorgevraagd, alsmede dat over een aantal zaken geen of onvoldoende informatie werd opgenomen in het dossier, repliceert verweerder, mede gelet op het gegeven dat de bewijslast inzake zijn asielaanvraag in beginsel rust op verzoeker zelf, met recht dat de commissaris-generaal zijn beslissing neemt op grond van de feitelijke elementen die hem worden aangereikt door de asielzoeker, dat de commissaris-generaal geenszins de verplichting heeft om alle aangebrachte feiten te controleren en dat geen bepaling of beginsel de met het onderzoek van de asielaanvraag belaste instanties de verplichting oplegt om de asielzoeker bij de staan in diens inspanningen om de vluchtelingenstatus of de subsidiaire beschermingsstatus te bekomen en om de lacunes in diens bewijsvoering op te vullen. Bovendien is het niet ernstig dat verzoeker het CGVS enerzijds verwijt dat over bepaalde zaken onvoldoende werd doorgevraagd en onvoldoende informatie werd vergaard doch anderzijds omtrent deze zaken zelf geen bijkomende elementen aanbrengt en evenmin bijkomende informatie bijbrengt. Daarenboven laat hij na om ook maar enigszins uit te werken dat of op welke wijze het voorgaande van invloed zou kunnen zijn geweest op de bestreden motivering en beslissing.

Omtrent het verwijt dat niet alle door hem verstrekte informatie werd gecontroleerd, kan worden herhaald dat de commissaris-generaal zijn beslissing neemt op grond van de feitelijke elementen die hem worden aangereikt door de asielzoeker. De commissaris-generaal draagt geenszins de verplichting om, zo dit al mogelijk zou zijn, alle aangebrachte feiten te controleren en draagt evenmin de verplichting om de asielzoeker bij de staan in diens inspanningen om de vluchtelingenstatus of de subsidiaire beschermingsstatus te bekomen en om de lacunes in diens bewijsvoering op te vullen. Bovendien laat verzoeker ook hier na om *in concreto* te duiden dat of hoe het voormelde van invloed zou kunnen zijn geweest op de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen.

Wat betreft de informatie die wel werd opgenomen in het administratief dossier, dient samen met verweerder te worden vastgesteld dat verzoeker zich beperkt tot het op algemene wijze uiten van kritiek op de hoeveelheid, de kwaliteit en de betrouwbaarheid van de gehanteerde informatiebronnen, waarmee hij niet vermag de op deze bronnen gefundeerde juistheid van de informatie van het CGVS te weerleggen. Verzoeker brengt zelf niet het minste begin van informatie bij en haalt evenmin argumenten of elementen aan die van aard zijn om de informatie van het CGVS te weerleggen. Dergelijke algemene kritiek, die niet wordt ondersteund door eigen objectieve of overtuigende informatie die de informatie van het CGVS zou kunnen weerleggen of ondergraven, vermag niet afbreuk te doen aan de bestreden motivering. Verzoeker dient immers aan de hand van concrete en objectieve gegevens aan te tonen dat de informatie waarop het CGVS zich steunt incorrect is, wat *in casu* niet het geval is.

Bijgevolg kan de aangevoerde schending van de door verzoeker geciteerde artikelen niet worden aangenomen en dringt een vernietiging zich niet op.

2.4.2. Verzoekers tweede middel is ongegrond.

2.5.1. Verzoeker voert aangaande de weigering van de vluchtelingenstatus in een derde middel de schending aan van artikel 57/6, tweede lid en 62 van de voormelde wet van 15 december 1980 (vreemdelingenwet) *juncto* artikel 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en in samenhang gelezen met het algemeen beginsel van de materiële motiveringsplicht, het zorgvuldigheids- en het redelijkheidsbeginsel.

Hij stelt dat de bestreden beslissing niet op juiste gegevens of pertinente motieven is gesteund. Volgens verzoeker is het niet omdat hij onwetend was over het aantal leden van COEMA en de organisatoren van de manifestaties dat zijn verhaal ongeloofwaardig is. Het is aannemelijk dat een persoon die deelneemt aan een manifestatie van zulke gegevens niet op de hoogte is. Verzoeker trekt de parallel met deelnemers aan betogingen in België. Hij benadrukt geen lid te zijn van het bestuur van COEMA. Verder voert hij aan dat van een deelnemer aan een manifestatie niet mag worden verwacht dat deze weet heeft van het aantal gewonden en gearresteerden en hun namen. Dit mag zelfs niet worden verwacht van iemand die heeft meegewerkt aan het laten plaatsvinden van een manifestatie door het verspreiden van pamfletten.

Verzoeker betoogt lid te zijn van UNITA in die zin dat hij de partij openlijk steunt en bijvoorbeeld pamfletten uitdeelt. Dat hij nu eens lid zei en dan weer sympathisant wijt hij aan een vertaalprobleem.

Verzoeker herhaalt dat hij zo weinig mogelijk contact nam met zijn familie om hen te beschermen en dat hij het bij de weinige contacten belangrijker vindt om zich te informeren over zijn kinderen. De moeders van zijn kinderen weten voorts niets over zijn problemen en wonen in een andere wijk.

Omtrent zijn reisweg herhaalt verzoeker dat hij geen weet heeft van de identiteit van de persoon die met hem meereisde en voor het bedrag dat hiervoor werd betaald. Het comité van UNITA regelde zijn reis. Verzoeker heeft geen documenten meer van zijn reis. Het is volgens hem algemeen bekend dat illegalen op deze wijze naar België worden gebracht en dat zij zelf nog het minste weten van hun reisweg en paperassen. Verzoeker wist ook niet waar hij op moest letten. Het is niet omdat in de informatie van het CGVS wordt gesteld dat iedereen zich op Zaventem persoonlijk moet laten controleren dat hiertegen nooit fouten gebeuren.

Verzoeker herhaalt eveneens dat het gegeven dat er een mogelijks warrig verhaal werd verstrekt te wijten is aan zijn spraak- en taalprobleem.

2.5.2. Verzoeker voert aangaande de weigering van de vluchtelingenstatus in een vierde middel de schending aan van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet *juncto* artikel 1, A, (2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 en in samenhang gelezen met artikel 2, 3 en 5 EVRM.

Hij verwijst naar de aangevoerde feiten en stelt dat bij een terugkeer naar Angola de voormelde artikelen zouden zijn geschonden.

2.5.3. Verzoeker voert aangaande de weigering van de subsidiaire beschermingsstatus in een vijfde middel de schending aan van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet en het zorgvuldigheidsbeginsel.

Hij is van oordeel dat de feiten en argumentatie zoals hoger uiteengezet minstens aantonen dat hij een reëel risico loopt om te worden gedood of onmenselijk te worden behandeld en dat men onmogelijk met zekerheid kan stellen dat hij bij een terugkeer niet zal worden blootgesteld aan ernstig gevaar.

Verweerder motiveert bovendien niet en brengt evenmin landeninformatie bij inzake de subsidiaire bescherming op grond van "artikel 48/4b" vreemdelingenwet.

2.6.1. Verzoekers derde, vierde en vijfde middel worden, omwille van hun onderlinge verwevenheid, samen behandeld.

2.6.2. De formele motiveringsplicht, voorgeschreven in artikel 57/6, tweede lid en 62 van de vreemdelingenwet en artikel 2 en 3 van de voormelde wet van 29 juli 1991, heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. De motieven ten grondslag van de bestreden beslissing kunnen op eenvoudige wijze in deze beslissing worden gelezen en uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker deze motieven kent en aan een inhoudelijke kritiek onderwerpt. Bijgevolg is het doel van de formele motiveringsplicht *in casu* bereikt en voert hij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat de bestreden beslissing op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden.

2.6.3. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel op de asielzoeker zelf. Zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, moet ook hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en hij moet de waarheid vertellen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Handbook and Guidelines on procedures and criteria for determining refugee status*, reissued Geneva, december 2011, nr. 205). De verklaringen van de kandidaat-vluchteling kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze plausibel, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). Zij mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, a.w., nr. 204). De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is niet de taak van de Raad zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

2.6.4. Ingevolge artikel 49/3 van de vreemdelingenwet wordt verzoekers asielaanvraag in hetgeen volgt bij voorrang onderzocht in het kader van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, en vervolgens in het kader van artikel 48/4.

2.6.5. Voor zover verzoeker teneinde de bestreden motieven te ontkrachten de nadruk vestigt op zijn spraak- en taalproblemen, kan dienstig worden verwezen naar de *sub* 2.2.1. gedane vaststellingen dienaangaande. Ingevolge deze vaststellingen vermogen de voormelde, in hoofde van verzoeker aangehaalde problemen geen afbreuk te doen aan de bestreden motivering.

Uit de stukken van het dossier blijkt dat verzoeker, die aan het einde van het gehoor zijn vrees voor vervolging mede koppelde aan zijn banden met UNITA, omtrent zijn engagement voor deze partij manifest tegenstrijdige verklaringen aflegde. In de vragenlijst stelde hij dienaangaande: *"Ik was sympathisant van de partij Unita sinds een jaar of zes. Heb nooit iets specifiek gedaan voor deze partij. Had geen functie binnen de partij"* (administratief dossier, stuk 12, vragenlijst, p.3). Bij het CGVS beweerde verzoeker echter reeds zeventien of achttien jaren sympathisant te zijn van UNITA. Bovendien beweerde hij wel degelijk activiteiten te hebben gevoerd voor de partij (administratief dossier, stuk 5, p.7-8). Daarenboven beweerde verzoeker aan het einde van het gehoor dat hij problemen riskeert omdat hij lid was van UNITA (*ibid.*, p.21), en dit ondanks dat uit zijn aanvankelijke verklaringen duidelijk bleek dat hij nooit lid werd, daar waar hij op de vraag waarom hij nooit lid werd, antwoordde: *"Ik weet het niet (...)"* (*ibid.*, p.7). Dat het feit dat verzoeker nu eens lid zei en dan sympathisant te wijten zou zijn aan vertaalproblemen kan, gelet op de duidelijke aard van zijn verklaringen, niet worden aangenomen. Hoe dan ook blijven de vaststellingen onverlet dat verzoeker frappant tegenstrijdige verklaringen aflegde omtrent de tijdsperiode waarin hij lid, dan wel sympathisant, was van UNITA en de vraag of hij al dan niet activiteiten voerde voor deze partij.

Verder blijkt uit verzoekers verklaringen en de informatie in het dossier, zoals terecht aangehaald in de bestreden beslissing, alsmede uit de reeds hoger gedane vaststellingen (zie *sub* 2.2.1.) dat hij de manifestaties waaraan hij zou hebben deelgenomen en die zouden hebben geleid tot zijn problemen, verkeerdelijk situeerde in de maand juli 2012 in plaats van in juni 2012.

Bovendien vertoonde verzoeker, zo blijkt uit de informatie in het dossier en uit de verklaringen die met recht worden weergegeven in de bestreden beslissing, een frappant gebrek aan kennis omtrent de twee manifestaties waaraan hij beweerdelijk zou hebben deelgenomen, en dit omtrent de organisatie(s) en personen die deze manifestaties organiseerden, de (nasleep van de) eerste manifestatie waaraan hij deelnam, de voorbereiding van de tweede manifestatie, de (nasleep van de) tweede manifestatie en de onderhandelingen die tijdens de tweede manifestatie plaatsvonden tussen de demonstranten en vertegenwoordigers van de Angolese regering. Verzoeker betwist de vastgestelde, verregaande onwetendheden niet doch beperkt zich ertoe te poneren dat deze kennis van hem niet mocht worden verwacht. Gezien hij verklaarde te hebben deelgenomen aan de twee manifestaties in kwestie, hij beweerde tussen beide manifestaties actief te hebben meegewerkt aan de voorbereiding van en pamfletten te hebben uitgedeeld in de aanloop naar de tweede manifestatie, hij aangaf tijdens de tweede manifestatie te zijn uitgekozen voor en te hebben deelgenomen aan de onderhandelingen tussen de vertegenwoordigers van de manifestanten en van de Angolese regering, hij ingevolge dit alles

thuis zou zijn aangevallen door overheidsagenten, hij daarbij zou zijn beschuldigd van misdaden tegen de veiligheid van de staat en hij ten gevolge van deze opeenvolging van gebeurtenissen het land zou hebben verlaten, mocht van verzoeker, die zijn asielaanvraag baseert op voormelde feiten, echter wel degelijk een meer gedegen kennis worden verwacht omtrent het voorgaande.

Daarenboven verklaarde verzoeker, ondanks dat hij zou zijn vervolgd door de Angolese overheid en naar aanleiding hiervan ondergedoken zou hebben geleefd van eind juli 2012 tot aan zijn vertrek begin september 2012, herhaaldelijk dat hij ging stemmen op 31 augustus 2012, deed hij dit in Viana en maakte hij hierbij gebruik van zijn eigen kieskaart (administratief dossier, stuk 5, p.6, 9, 22-23). Verzoekers gedrag is onverenigbaar met de voorgehouden vrees voor vervolging in zijn hoofde. Het is immers in het geheel niet geloofwaardig dat hij zich, zo hij daadwerkelijk werd vervolgd door de Angolese autoriteiten en in dit kader ondergedoken leefde in afwachting van zijn vertrek uit zijn land van herkomst, in het openbaar zou vertonen en zelfs zou gaan stemmen met een kieskaart met daarop zijn eigen naam en foto.

Verzoeker brengt bovendien niet het minste begin van bewijs bij ter ondersteuning van zijn voorgehouden reisweg per vliegtuig naar België, hetgeen een bijkomende negatieve indicatie vormt voor de algehele geloofwaardigheid van zijn relaas. Deze vaststelling klemmt nog des te meer daar hij inzake deze reisweg ongeloofwaardige verklaringen aflegde. Zo verklaarde hij bij de DVZ dat hij naar België kwam met een directe vlucht (administratief dossier, stuk 12, verklaring, nr.35), terwijl hij bij het CGVS beweerde een tussenlanding te hebben gemaakt in Congo (administratief dossier, stuk 5, p.11). Daarenboven kon hij niet aangeven onder welke naam hij zou hebben gereisd, wist hij niet welke gegevens werden opgenomen in het paspoort dat voor zijn reis werd gebruikt, kon hij niet preciseren hoeveel er voor zijn reis zou zijn betaald en wist hij niet hoe de persoon heette die samen met hem naar België reisde (*ibid.*, p.10-11; stuk 12, verklaring, nr.3, 34).

De voormelde vaststellingen volstaan om te besluiten dat niet het minste geloof kan worden gehecht aan verzoekers beweerde asielrelaas.

De neergelegde documenten (administratief dossier, stuk 15) vermogen omwille van de in de bestreden beslissing aangehaalde pertinente en terechte redenen, dewelke door verzoeker overigens niet worden weerlegd, de teloorgegane geloofwaardigheid van verzoekers dit relaas niet te herstellen.

In acht genomen hetgeen voorafgaat, kan niet worden aangenomen dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging koestert in de zin van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet.

2.6.6. Verzoeker toont, gelet op de hoger vastgestelde ongeloofwaardigheid van zijn asielrelaas, niet aan dat hij in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet.

Hij brengt verder geen informatie bij waaruit zou kunnen worden afgeleid dat de situatie in zijn regio en land van herkomst zou beantwoorden aan de criteria zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, c).

In acht genomen hetgeen voorafgaat, toont verzoeker, de overige elementen in het dossier mede in acht genomen, niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de vreemdelingenwet.

2.6.7. Gelet op het voorgaande, kan de aangevoerde schending van de materiële motiveringsplicht niet worden aangenomen.

2.6.8. Evenmin kan worden aangenomen dat het redelijkheidsbeginsel zou zijn geschonden. Dit beginsel is immers enkel dan geschonden wanneer er een kennelijke wanverhouding bestaat tussen de motieven en de inhoud van de beslissing en de bestreden beslissing staat, zo blijkt uit het voorgaande, geenszins in kennelijke wanverhouding tot de motieven waarop zij is gebaseerd.

2.6.9. De feitelijke beoordeling bij het overwegen of een persoon wordt vervolgd in de zin van het Verdrag van Genève is *mutatis mutandis* gelijk aan deze zoals gedaan door het EHRM bij het onderzoek of een persoon een reëel risico loopt om blootgesteld te worden aan een behandeling in de zin van artikel 3 EVRM. Het is daarom aannemelijk dat artikel 3 EVRM een risico op vervolging omwille van één van de gronden omschreven in artikel 1, A, (2) van het Verdrag van Genève omvat (UNHCR,

Manual on Refugee Protection and the European Convention on Human Rights, Regional Bureau For Europe, Department of International Protection, april 2003, updating augustus 2006, 3.7).

De artikelen 2 en 3 van het EVRM stemmen daarnaast inhoudelijk overeen met de artikelen 48/4, § 2, a) en 48/4, § 2, b) van de vreemdelingenwet (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>).

De toetsing of verzoeker in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus dan wel de subsidiaire beschermingsstatus maakt integraal deel uit van de bestreden beslissing en hogere motivering, zodat een bijkomend onderzoek naar een eventuele schending van artikel 2 en 3 EVRM niet aan de orde is.

2.6.10. Nog daargelaten dat verzoeker, gelet op het voorgaande, niet aannemelijk maakt dat hij bij een terugkeer naar zijn land een gegronde vrees voor vervolging zou dienen te koesteren of risico zou lopen op ernstige schade, kan de schending van artikel 5 van het EVRM *in casu* niet dienstig worden aangevoerd daar de Raad te dezen, zonder een verwijderingsmaatregel te nemen, uitsluitend uitspraak doet over de hoedanigheid van vluchteling en over de nood aan subsidiaire bescherming.

2.6.11. Verzoekers derde, vierde en vijfde middel zijn ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertien september tweeduizend dertien door:

dhr. W. MULS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

W. MULS